

UNTIL I GET YOU

NEDERLANDSE EDITIE

NEW YORK TIMES BESTSELLERAUTEUR
CLAIRE CONTRERAS

Proloog

Lyla

Soms worden vleugels gemaakt uit wanhoop. Dat was de gedachte die in mijn hoofd speelde toen ik naar mijn auto staarde en vocht tegen de koude rilling die over mijn rug liep. Op het eerste gezicht leek het een willekeurige daad van vandalisme, maar ik wist wel beter. Ik haalde diep adem, deed een stap naar voren en liep over het glas naar de bestuurderszijde. Ik opende de deur en veegde met mijn T-shirt de bestuurdersstoel schoon voordat ik ging zitten. Zodra ik de autodeur dichtdeed, vulde de geur van sigaretten mijn neusgaten en moest ik kokhalzen. Het was een instinctieve reactie. Ik probeerde het te onderdrukken door mijn ogen dicht te knijpen en de greep op de weekendtas op mijn schoot te verstevigen.

Mijn adem stakte in mijn keel toen ik me omdraaide om mijn tas op de passagiersstoel te zetten en een stuk glas zag dat heel bewust aan de linkerkant was neergelegd. Mijn handen trilden toen ik de motor startte. Er lag nog een sigarettenpeuk op het dashboard. Die liet ik liggen toen ik wegreed, waarbij ik ervoor zorgde dat ik geen reactie toonde. Ik wist dat hij me in de gaten hield. Ik wist niet waar hij was, maar ik wist dat hij me in de gaten hield. Hij genoot van dit soort dingen, maar hij verdiende geen inzage in mijn emoties en die zou ik hem ook niet geven. We wisten allebei dat zijn boodschap duidelijk was.

Ik reed naar huis en voelde me misselijk van angst, maar verder was ik kalm. Zodra ik geparkeerd had, rende ik naar mijn appartement en deed de deur achter me op slot. Ik rende naar mijn slaapkamer en deed daar hetzelfde. Met een bezwaard hart keek ik naar de foto's voor me, mijn stille herinnering aan waarom ik mijn waakzaamheid niet had mogen laten verslappen.

Marissa had een outfit voor me klaargelegd. Ik overwoog om het evenement over te slaan. Dat zou ik moeten doen, maar ik had de afgelopen twee jaar van mijn studie als een kluizenaar geleefd. Ik was het zat. Ik was het zat dat hij alles wat me vreugde bracht, wilde vernietigen. Ik wilde gewoon naar een feestje gaan zoals een gewone student en me geen zorgen maken over de gevolgen. Er waren strikte regels voor dit specifieke feestje: een kleine zorgvuldig samengestelde gastenlijst, geen telefoons en geen foto's. Ik wist dat ik zonder zorgen kon gaan. Ik wist dat hij me daar niet zou achtervolgen. Dat kon hij niet. Ik wist niet eens meer of het nog wel uitmaakte. Hij wist al van ons.

Over vijf dagen zouden we hier weg zijn. Vijf dagen. Ik stond op en keek nog een keer naar de jurk. Zijn boodschap herinnerde me aan wat hij me nog steeds kon aandoen. Hij had al eens geprobeerd mijn vleugels te knippen. Hij dacht waarschijnlijk dat hij ze deze keer zou verscheuren en verbranden. Dat zou ik niet toestaan. Ik stond op en maakte me klaar voor het feest.

Hoofdstuk 1

Lachlan

We hadden elkaar onder een heleboel onwaarschijnlijke omstandigheden ontmoet. Om te beginnen was ik die avond bijna niet naar het feest gegaan. Eerder die week had ik een auto-ongeluk gehad. Het was de schuld van mijn broer.

Hij was van de weg geraakt toen hij probeerde een hert te ontwijken. Dat lukte hem, maar hij doodde wel twee coyotes die klem kwamen te zitten tussen de voorbumper en een eik. Het sprak voor zich dat meneer PETA er slecht aan toe was. Hij brak zijn linkerarm. Ik kreeg een paar hechtingen in mijn kaak. Onze moeder deed alsof de wereld verging. Lokale kranten en tijdschriften plaatsten mijn foto op hun voorpagina's:

FAIRVIEW-IJSHOCKEYSTER IN AUTO-ONGELUK

Het was allemaal erg dramatisch.

Twee dagen later stond ik weer op het ijs en scoorde ik de goal die ons naar de halve finale bracht. Normaal gesproken had ik dat willen vieren, maar ik had vreselijke hoofdpijn en moest vroeg op om mijn broer te helpen zijn spullen naar het huis van zijn vriendin te verhuizen. Bovendien had ik dit al twee keer gevierd. Als we het zouden halen, zou dit het derde jaar op rij zijn. Ik zag niet in waarom dat niet zou lukken, zolang ik maar in de basis stond.

Ik was niet arrogant. Voordat ik vier jaar geleden besloot om hierheen te komen, was het Fairview Hockey Team waardeloos. Nadat ik had getekend, kreeg ik een paar andere spelers zover om ook te tekenen en toen overheersten we.

Voordat ik met ijshockey begon, werd ik altijd al onderschat. Ik had ook een last op mijn schouders ter grootte van Alaska. Tegenwoordig was dat meer de grootte van Georgia, omdat ik eindelijk de erkenning kreeg die ik verdiende. Ik werd geprezen als een van de beste spelers van het land; ik had vorig jaar al een lucratief contract aangeboden gekregen van een professioneel team als bewijs daarvan.

Mijn vrienden verklaarden me voor gek dat ik die kans had laten schieten. Mijn adviseur bleef er maandenlang op hameren voordat hij het opgaf. Maar ik had een plan. Ik zou mijn vier jaar hier afmaken, als vrije speler bij mijn droomteam tekenen en nog meer geld en kansen krijgen. Het ging me niet alleen om het geld, maar het zou wel helpen. Ik zou niet meer afhankelijk zijn van mijn waardeloze vader. Om eerlijk te zijn: volgens de normen van anderen was mijn vader helemaal niet waardeloos. Nee, Henry Duke, erfgenaam van Duke Tech Enterprises – een bedrijf dat inmiddels miljarden waard was en de overheid en elite voorzag van informatie en beveiliging – was een fucking succesnummer.

Ik had een volledige studiebeurs voor ijshockey gekregen, maar Liam zou afhankelijk zijn geweest van subsidies en leningen als Henry Duke zijn collegegeld niet had betaald. Dat was het minste wat hij kon doen, gezien het succes van zijn bedrijf. Wat mij betreft deelden Henry en ik alleen bloed en een achternaam – en dat laatste was slechts tijdelijk, totdat ik mijn achternaam zou veranderen. Voor mij was Henry Duke niet meer dan een onbekende. En omdat ik hem zo weinig zag, was ik er zeker van dat dat gevoel wederzijds was.

Ik haalde diep adem en liep door het huis. Ik was hier een half uur geleden aangekomen en had de achtertuin nog niet eens bereikt. Steeds als ik me omdraaide, wilde er iemand anders met me praten. Zo ging het altijd. Ik kreeg altijd zoveel aandacht en vond dat meestal heerlijk. De laatste tijd niet meer zo, en zeker vanavond niet.

Ik was eigenlijk van plan geweest om vanavond thuis te blijven. Vrijdag was mijn was- en huiswerkavond, tenzij we een wedstrijd hadden. Iedereen wist dat ik nooit op vrijdagavond

naar een feestje ging. Vanavond maakte ik een uitzondering omdat het Aarons verjaardag was en zijn vriendin een feestje voor hem had georganiseerd. Ik beëindigde mijn gesprek met de laatste persoon die ik binnen begroette, pakte een biertje bij de deur en ging naar buiten. Ik had gezegd dat ik er zou zijn. Ik had niet gezegd dat ik zou gaan socializen. Ik draaide de dop eraf en nam een slok van mijn biertje toen ik Nash en Drew bereikte. Ze hielpen een paar meisjes van de studentenvereniging met het doen van een *kegstand*, wat erop neerkwam dat de meiden een handstand deden op een biervat en zo veel mogelijk probeerden te drinken; zo te zien zouden de jongens daarvoor beloond worden.

‘Ben je hier om ons te helpen?’ Een blondine kwam naar me toe en drukte haar borsten tegen mijn arm. Ik kende haar, maar kon me haar naam niet herinneren. Ik was slecht in namen. Gezichten kon ik onthouden, namen was een ander verhaal.

‘Neuh, het lijkt erop dat het Nash en Drew prima lukt.’ Ik pakte mijn bier en liep weg.

Ga naar de muur. Ga naar de muur. Ga naar de muur.

Ondanks de dronken menigte hield ik mijn ogen gericht op mijn bestemming: de witte muur die ik voor mezelf had opgeëist toen ik hier voor het eerst een feestje bijwoonde. Het was voor mij het dichtstbijzijnde toevluchtsoord, weg van de menigte – niet zo ver weg dat ik niet van het feest kon genieten, niet zo dichtbij dat ze me bij een van hun spelletjes zouden betrekken. Ik huiverde bij de herinnering aan de laatste keer dat ik aan zo’n spelletje had meegedaan.

Ik was bijna bij de muur toen ik een meisje zag dat ertegenaan leunde. Dat was niets nieuws. Soms wachtten ze daar op me. Het was net een wedstrijd om te zien wie het eerst tegen me zou praten en wie ik aan het eind van de avond mee naar huis zou nemen. En dat was niet overdreven. Fairview leefde en ademde ijshockey en had tien jaar lang verloren voordat ik hier kwam en het tij keerde. Dus iedereen wilde iets van me, vooral de vrouwen.

Deze viel op tussen de anderen. Ze was verkeerd gekleed voor dit feest, met een wijde top die bijna tot aan haar knieën

reikte en zwarte All-Stars. Maar het was vooral haar gezichtsuitdrukking die opviel: de troebele blik in haar ogen, verstoken van emotie, ondertussen toekijkend hoe iedereen zich vermaakte. Zou ze een nieuw aspirant-lid zijn? Dat was onmogelijk, aangezien het semester bijna ten einde was, maar ze moest wel nieuw zijn. Ze had een ingetogen schoonheid die onvergetelijk was: een karamelkleurige huid, perfecte gelaatstrekken en benen die te gespierd waren om geen sport te hebben beoefend. Haar donkerbruine haar hing tot aan haar middel en haar volle lippen waren momenteel samengeperst, wat de enige aanwijzing was dat ze aandacht had voor de feestgangers.

Ik had niet eens door dat ik was blijven staan om te staren, totdat iemand tegen me aan botste en me uit mijn trance haalde.

‘O shit. Het spijt me zo.’ Iemand giechelde en kneep in mijn arm, maar hapte naar adem toen ze zag wie ik was. ‘O. Misschien spijt het me toch niet zo.’

Ik keek haar niet eens aan toen ik mijn arm wegtrok. Zelfs al had ik het gewild, dan had ik mijn ogen niet eens van het meisje in de wijde kleding af kunnen halen. Waarom niet? Ik had geen flauw idee. Ik verkleinde de afstand tussen deze buitenstaander en mij. Ze reageerde niet op mijn komst, maar ik wist dat ze mijn aanwezigheid had opgemerkt aan de manier waarop ze zich aanspande. Ik deed een stap naar voren en blokkeerde haar zicht op het feestje. Ze keek eindelijk op, en op, en op, tot ze mijn ogen bereikte, en het enige wat ik kon denken was: holy shit. Ze waren bruin. Ik had in mijn leven al talloze bruine ogen gezien, maar die van haar voelden anders aan op een manier die ik niet goed kon beschrijven. Ze leken een draaikolk te bevatten, een zwart gat dat je dreigde te vangen en te laten verdrinken. Haar scherpe stem haalde me uit de tijdelijke betovering die ze over me had uitgesproken.

‘Wat doe je?’

‘Je staat in mijn territorium.’

‘Jouw territorium.’ Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘Ben je aspirant-lid van deze studentenvereniging of zo?’

Ze wist dondersgoed dat het een vrouwelijke studentenvereniging was, en hoewel haar reactie grappig was, was ik niet

van plan haar de voldoening te geven door te lachen. Ze bleef me bestuderen; haar ogen dwaalden over mijn gelaatstrekken. Ik vroeg me af of ze zou liegen en zeggen dat ze niet wist wie ik was. Sommige meisjes speelden het graag zo, verlegen en schuchter en ‘O mijn god, ben jij een sporter?’, alsof mijn lichaam dat niet al verraadde. Ik moest toegeven dat ze, gezien de manier waarop ze naar me keek, ofwel een geweldige actrice was, ofwel echt niet wist wie ik was.

‘Deze muur is mijn territorium,’ herhaalde ik.

‘Is deze muur ván jou?’ Haar lippen bewogen alsof ze probeerde niet te lachen. ‘Oké, John Smith.’

‘Wie is John Smith?’

‘Een vreselijk persoon, maar ik had het over de Disney-versie. Uit *Pocahontas*.’ Ze keek me zo intens aan dat ik de neiging moest onderdrukken om voor de zekerheid mijn gezicht af te veegen. ‘Je weet wel, de kolonist.’

Niet wat ik had verwacht. ‘Nee, ik denk niet dat ik die film ooit heb gezien, en nee, ik ben niet de eigenaar van de muur, maar dit is waar normaal gesproken het team staat.’

‘Welk team?’ Ze bekeek me van top tot teen.

‘The Blaze,’ zei ik, ook al was ik er nog niet van overtuigd dat dit niet gewoon een truc was om mijn interesse te wekken.

‘O. Ik sta hier al een tijdje en er heeft hier nog niemand anders gestaan. Ze leunde tegen de muur, sloeg haar armen over elkaar en draaide haar gezicht van me weg.’

Als dat geen afwijzing was, dan wist ik niet wat het wel was. Ik kon niet geloven hoe brutaal dit meisje was; ze negeerde me en deed alsof ik niet bestond. Ik leunde tegen de muur, liet ruimte tussen ons en vroeg me af wat haar aandacht had getrokken. De meisjes die de kegstand deden? Degenen die rondrenden in de sproeiers die iemand had aangezet? Mensen waren al in verschillende stadia van ontkleding.

Twee meisjes waren tegelijkertijd met Nash aan het zoenen, wat sexy en vermakelijk was. Misschien hadden zij haar aandacht getrokken. Ik bleef het gazon afspeuren. Er gebeurde zoveel vanavond. Mijn blik viel op de vrouw die eerder tegen me was aangelopen, en ze gaf me dé blik. Ik keek snel weg in de hoop dat ze niet naar me toe zou komen.

Meestal kwamen alleen de vrouwen die ik lang genoeg had aangekeken naar me toe. Zo sloot ik de deal. Of beter gezegd: zo deden zij dat, want op mij konden ze niet altijd rekenen. Op dit moment had ik totaal geen belangstelling voor mensen die hierheen kwamen. Ik wilde zelfs niet dat degene naast me hier was, maar zij was tenminste stil. Stilte was wat ik vanavond wilde.

Beter stilte dan praten over koetjes en kalfjes, en daarom begreep ik niet waarom ik als eerste de stilte verbrak. Blijkbaar was er voor alles een eerste keer.

‘Ben je nieuw?’ vroeg ik.

‘Nee.’

‘Echt? En je kent me niet?’ Ik besepte dat ik daardoor als een eikel overkwam, maar mijn gezicht was overal te zien.

‘Je komt me een beetje bekend voor.’ Ze keek me zijdelings aan. ‘Ga je me vertellen dat je in de porno zit?’

‘Wat?’ Het gelach rommelde in mijn borstkas en kwam uit mijn mond voordat ik het kon tegenhouden. ‘Kijk je veel porno?’

‘Niet per se, maar het is een ding; als iemand zegt dat je er bekend uitziet, moet je zeggen dat je in pornofilms speelt. Het is stom, maar de wereld zit vol idioten, dus...’ Ze haalde haar schouders op.

Ze leek helemaal niet onder de indruk van mij en ik moest toegeven dat dat vreemd aanvoelde. Misschien was dat een van de redenen waarom ik hier nog steeds stond, naast dit meisje met het gezicht van een godin en het karakter van Wednesday Addams. Was zij een van die mensen die wilde dat mannen achter haar aan zaten? Als dat zo was, dan wenste ik haar veel succes. Iemand najagen was een vreemd concept voor mij – iets wat meer tijd en energie kostte dan ik bereid was erin te steken. Ik bekeek haar nog eens goed. Ze keek zo ongeïnteresseerd naar het feest dat ik me afvroeg waarom ze er was.

‘Je bent niet onder de indruk.’

Haar ogen gleden naar de mijne. ‘Van jou?’

‘Van alles.’

Ze leek daar even over na te denken. Er verscheen een klein rimpeltje in het midden van haar gezicht. ‘Ik kan niet zeggen dat ik níét onder de indruk ben. Ik verveel me gewoon.’

‘Wat verveelt je?’

‘Alles.’ Ze snoof en liet toen een vermoede, niet geamuseerde lach horen.

‘Ik kan je verveling laten verdwijnen. Zeg het maar.’ Ik gaf haar mijn charmante, verleidelijke glimlach.

Ze staarde me even aan. ‘Nee, bedankt.’

Nee, bedankt. Ik bracht de bierfles naar mijn lippen om mijn amusement te verbergen en nam een paar flinke slokken om niet te lachen. Ik was de tel kwijtgeraakt van het aantal vrouwen dat zich op me had gestort vanaf het moment dat ik binnenkwam. Nu zei degene die ik daadwerkelijk had gevraagd – wat ik nog nooit had gedaan, omdat ik dat nooit hoefde te doen – *nee, bedankt*, zoals je in de parfumerie zou weigeren om bespoten te worden.

‘Ben je lid van deze studentenvereniging?’

‘Zeker niet,’ zei ze, en ze voegde er snel aan toe: ‘Niet dat er iets mis is met studentenverenigingen. Ik ben gewoon niet geïnteresseerd.’

‘Juist. Omdat je je verveelt.’ Ik draaide me om, leunde met mijn schouder tegen de muur en sloeg mijn armen over elkaar om haar aan te kijken tijdens het gesprek. Ze deed mijn beweging niet na. Wat een verrassing. ‘Dus je hebt vriendinnen in de studentenvereniging.’

‘Mijn kamergenoot.’

‘Je kamergenoot is geen vriendin?’ Ik nam nog een slok bier.

‘Ze is mijn beste vriendin.’ Ze fronste haar wenkbrauwen en keek om zich heen, misschien op zoek naar haar kamergenoot/beste vriendin. Ik onderdrukte de neiging om mijn hand uit te steken en haar frons weg te strijken. Ze zag eruit alsof ze me in mijn ballen zou trappen als ik haar aanraakte.

‘Wil je iets drinken?’ vroeg ik. Ik wist niet waarom ik die vraag stelde. Misschien verveelde ik me net zo erg als zij.

‘Ik drink niet op feestjes.’

Ik opende mijn mond om nog een vraag te stellen, toen een schreeuw haar aandacht van mij afleidde.

‘Lyles!’ Ik keek op bij het horen van Prescotts stem en zag dat hij recht op ons afkwam.

Mijn maag draaide zich om. God, als ‘Lyles’ Prescotts

vriendin was, wist ik niet goed wat ik moest doen. Ik ging vaak genoeg met Prescott om om te weten dat hij geen vriendin had, maar misschien was zij iemand met wie hij iets probeerde te beginnen. In dat geval vroeg ik me af of hij het serieus meende of dat zij voor hem slechts een neukbeurt was. We hadden een beleid dat niemand zich mocht inlaten met iemand met wie een van de jongens serieus bezig was. Als een van de jongens met een bepaald meisje wilde gaan en hij zei 'dibs', dan moest de rest van ons zich terugtrekken. Het was een stomme traditie die al bestond voordat ik hier kwam spelen en die nog lang zou voortduren nadat ik was vertrokken. Elk jaar koos de aanvoerder van het ijshockeyteam een willekeurig getal en dat was het aantal vrouwen dat elke speler van het team dat seizoen moest neuken. Als je niet meedeed en je terugtrok uit Dibs, moest je honderd dollar in de pot doen. Als je het aantal vrouwen niet haalde, moest je ook honderd dollar in de pot doen. Aaron was dit jaar onze aanvoerder en hij had het getal tien gekozen. Omdat ik het doel altijd haalde, had ik nog nooit een cent in die pot hoeven doen.

Pres stak zijn duim omhoog toen hij de laatste meters naar me toe rende om de afstand tussen ons te overbruggen. Ik keek toe terwijl hij kleine Wednesday in zijn armen sloot en haar een keer ronddraaide. Ze lachte niet, maar ze glimlachte wel. Het was een verdomd mooie glimlach.

'Ik kan niet geloven dat Marissa je heeft overgehaald om te komen.' Hij deed een stap achteruit en bekeek haar van top tot teen. 'Je ziet er goed uit, maar je ziet er altijd goed uit.'

Ik snoof. Ze keken me allebei aan. Ik nam een slok van mijn bier en keek weg. Het was niet dat ze er niet goed uitzag, want ze was verdomd knap. Maar ze droeg een T-shirt met het gezicht van Harry Styles erop en het was zo groot dat het mij waarschijnlijk ruim zou passen. De wijde pasvorm van haar kleding schreeuwde bijna: 'Kom niet in mijn buurt.' Ik vroeg me af of ik haar ook opgemerkt zou hebben als dit een andere avond was geweest en ze niet op mijn plek had gestaan. Mijn aandacht ging heen en weer tussen Prescotts hand op haar schouder en Aaron, die al dronken was en op het punt stond een

kegstand te doen. Tijdens hun gesprek hield ik mijn ogen op hem gericht.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg Pres haar.

‘Het gaat goed. Banks. Je weet wel.’ Ze haalde haar schouders op.

‘Het semester is bijna voorbij. Misschien kun je de komende maand komen feesten voordat we vertrekken.’

‘Misschien.’

Leugenaar. Haar interesse in feesten klonk als mijn interesse in schaken: niet bestaand.

‘Je weet dat ik er voor je ben, toch?’ Hij was zachter gaan praten en sloot haar weer in zijn armen.

‘Bedankt.’ Ze trok zich terug en legde beide handen op zijn borst om afstand te creëren. ‘Ik was eigenlijk onderweg naar huis, maar ik ben blij dat ik je nog even heb gezien, Pres.’

‘Wat? Nee, Lyles. Kom op. Je bent nog nooit naar een van mijn wedstrijden geweest, je bent nog nooit bij me langs geweest, en als ik bij jou langsging, was je nooit thuis. Je kunt niet zomaar weggaan,’ zei hij terwijl hij haar schouder weer aanraakte. Jezus. Pres was nogal handtastelijk. ‘Waarom sta je hier eigenlijk?’ Hij keek naar mij. ‘Wacht even, kennen jullie elkaar?’

‘Nee,’ zei ze. ‘Ik heb hem nog nooit ontmoet.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. Technisch gezien had ze geen ongelijk. We hadden ons niet formeel aan elkaar voorgesteld, maar ze deed alsof we geen gesprek hadden gehad. Ik wist al vier dingen over haar: ze hield van Harry Styles, van Pocahontas, dronk niet op feestjes en vervelde zich in het leven. Ik kon je geen vier dingen noemen die ik wist over andere vrouwen op dit feestje, en ik had met sommige van hen geneukt, dus dat zei wel iets.

‘O.’ Hij keek van haar naar mij. ‘Lachlan, dit is Lyla. Lyla, dit is Lachlan.’

‘Aangenaam kennis te maken, Lachlan.’ Ze keek me aan en stak haar hand uit om me te begroeten.

De manier waarop ze dat deed, vond ik grappig, maar ik liet dat niet merken toen ik haar hand aannam. Haar hand was klein en teer, en haar aanraking gaf me een vreemde elektrische schok. Daardoor hield ik haar hand langer vast dan ik eigenlijk

had moeten doen. Ik trok haar een beetje dichterbij naar me toe, gewoon om haar te plagen, om te zien of haar gezichtsuitdrukking zou veranderen. Haar gezichtsuitdrukking veranderde niet, maar ik zag heel even iets in haar ogen veranderen voordat ze uiteindelijk haar hand terugtrok. Ze bleef me aankijken en die nieuwsgierige ogen maakten me kwetsbaarder dan ik wilde toegeven. Ze stapte voorzichtig achteruit en wendde zich tot Pres.

‘Kom zondag naar de countryclub,’ zei Prescott tegen haar. ‘Een paar van ons gaan brunchen bij het zwembad. Deirdre vraagt altijd naar je. Ze zou zo blij zijn om je te zien.’

‘Ik heb haar al zo lang niet meer gezien,’ zei ze. Ze keek even naar de grond voor ze weer naar hem opkeek.

‘Kom met ons mee,’ zei hij glimlachend, en hij tikte zachtjes op het puntje van haar neus.

‘Misschien wel.’ Ze glimlachte naar hem.

Ze glimlachte, verdomme. Het zag er ook gemeend uit. Ik vroeg me af hoe het zou voelen als iemand die niet vaak glimlacht, zoiets prachtigs op je richt. Ik wilde dat ervaren, al was het maar één keer.

Ze klopte Pres op zijn borst. ‘Nou, ik ben weg, bitches.’

Dat was zo onverwacht dat ik moest lachen. Ze liep van ons weg met twee vingers in het vredesteekje boven haar hoofd. Ze had me niet aangekeken om afscheid te nemen. Technisch gezien had ze wel afscheid van me genomen, want ze had ‘bitches’ gezegd, in het meervoud, maar ze had me niet rechtstreeks aangekeken. Ik keek haar na, wachtend tot ze naar me zou kijken terwijl ze zich een weg baande door de menigte. Ze zou vast wel naar me kijken. Dat deden ze altijd. Ze stopte even toen een of andere eikel tegen haar aan botste, en ik wachtte. Dit was de perfecte gelegenheid voor haar om achterom te kijken. Dat deed ze niet. *Wat is dit nou?*

‘Ze is...’ Pres schudde zijn hoofd, ‘apart.’

‘Ze is antisociaal.’

‘Dat zegt iemand die tegen de muur leunt en naar het feest kijkt alsof we zijn onderdanen zijn.’ Pres trok een wenkbrauw op.

Ik gromde. ‘Wie is ze eigenlijk?’

‘Lyla James Marichal.’ Hij stak zijn handen in zijn voorzakken en wiegde naar voren en naar achteren op zijn voeten. ‘Ze was vroeger de natte droom van iedereen op Olympia High School.’

Hè. Ik zag het niet. Antisociaal, veel te grote kleren en korte antwoorden? Ze had mijn aandacht getrokken, maar geen enkele middelbare scholier zou daar enthousiast van worden. Ik gooide mijn lege fles in de prullenbak die een stukje verderop stond, en boerde toen ik weer tegen de muur leunde. Lyla James Marichal. Grappig. We hadden dezelfde tweede naam. Ik stelde me voor dat ik haar dat zou vertellen en zag al voor me dat ze me met een lege blik zou aankijken.

‘Marichal. De voormalige honkbalspeler die nu burgemeester is?’

‘Ja. Dat is haar vader. Hij is hier een legende.’ Preston drukte zijn rug tegen de muur. ‘Immigrant, profatleet, een selfmade zakenman en nu burgemeester.’

Ik knikte. Ik had hem één keer ontmoet en hij leek me wel aardig. Hij was een belangrijke donateur en zeer betrokken bij alles wat met sport te maken had op Fairview University. Omdat ik onze universiteitsbubbel nooit verliet, tenzij ik naar huis reed, kwam ik niet in contact met de elite van Fairview. Dat gold voor de meesten van ons, maar we wel hadden gekke verhalen gehoord over de feesten die ze gaven. Ik was een paar keer uitgenodigd bij burgemeester Marichal thuis voor zijn jaarlijkse sportgala, maar ik had het elke keer afgeslagen. Het was niet mijn ding. Chique kleding dragen en aan een tafel zitten met een stel stijve harken was niet bepaald mijn idee van een leuke avond.

‘Waarom was Lyla ieders natte droom?’ vroeg ik, terugkomend op dat onderwerp. ‘Ik snap het niet.’

Pres trok een wenkbrauw op. ‘Ze is ontzettend lekker onder die wijde kleren.’

‘Hoe weet je dat?’ Ik ging rechterop staan en draaide me naar hem toe.

‘Ze kleepte zich niet altijd zo.’

‘Zijn jullie ooit met elkaar naar bed geweest?’ vroeg ik en ik fronste mijn wenkbrauwen bij mijn eigen vraag.

‘Nee.’ Hij grinnikte; het was een zacht, bijna verslagen geluid.

‘Waarom is dat grappig?’ vroeg ik. ‘Ik dacht dat ze íeders natte droom was?’

‘Dat was ze ook.’

‘Maar niet die van jou?’

‘Nee, ze was ook een tijdje die van mij.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Zelfs als ik iets had geprobeerd, zou ze me geen blik waardig hebben gegund.’

Dat zette me aan het denken. Prescott scoorde niet zoveel meisjes als ik, maar hij kwam wel aardig in de buurt. Ik moest iets over het hoofd zien.

Ik had nog nooit zoveel vragen over iemand gesteld. Zeker niet over een meisje. En zeker niet over iemand van wie ik wist dat ze niet geïnteresseerd was in mijn manier van daten. Ik moest mijn mond houden. Maar ik verveelde me. Ik verveelde me en we stonden hier toch maar wat te staan.

‘Ik heb het gevoel dat ik iets mis,’ zei ik hardop. ‘Was jij niet de populairste jongen op school?’ vroeg ik. ‘Dat zeggen alle meisjes die naar jouw school gingen.’

‘Ja, ik geloof dat ik wel populair was.’

‘Dus...?’

‘Lyles is anders. Ze is het soort meisje dat je niet laat gaan als je haar eenmaal hebt, wat op zich al bijna onmogelijk is.’ Hij keek me weer aan met een serieuze uitdrukking op zijn gezicht. ‘Nooit.’

‘Ah,’ knikte ik. ‘Ze is het type dat zich graag wil binden.’

‘Zij?’ Hij lachte. ‘Absoluut niet.’

Ik staaarde hem aan. Ik miste hier duidelijk een hoop dingen.

Hij glimlachte en schudde zijn hoofd alsof het een grap was dat Lyla James Marichal zich ergens aan zou binden. Als dat het geval was...

‘Ze is het soort meisje dat je niet kan laten gaan,’ legde hij uit.

Ik wilde vragen waarom, maar hield mijn mond. Ik gaf niets om voor eeuwig of om iemand laten gaan. Ik was al een keer in de steek gelaten door iemand die belangrijk voor me was geweest. Ik had zeker geen behoefte aan nog zo’n geval.

Als je hen niet binnenlaat, kunnen ze je geen kwaad doen. Het was simpel.

Hij zuchtte. ‘Luister, ik ken haar al sinds we naar de crèche gingen. Ik heb haar altijd alleen als vriendin gezien, als een zus, al heel lang. Maar ja, ze was wel het knapste, populairste en meest begeerde meisje op school. Waarschijnlijk omdat ze niet veel mensen een kans gaf, en dat was vroeger.’

‘Ik zie het niet,’ zei ik in plaats van meer vragen te stellen. ‘Het populairst, het meest gewild. Ik zie het niet.’

‘Dat gaat ook niet gebeuren. Niet meer.’ Hij grinnikte, maar het klonk triester dan daarvoor. ‘Ze was toen... anders. Sociaal. Levendig.’

Levendig. ‘Wat is er gebeurd?’

Hij haalde scherp adem. ‘Laten we zeggen dat ze op de officiële ‘geen dibs’-lijst staat.

‘Wat is er gebeurd?’

Pres had me niet gevraagd waarom ik in godsnaam zoveel vragen stelde, maar hij knipperde met zijn ogen toen hij de scherpe toon in mijn stem hoorde. ‘Ik weet dat ze niet jouw type is, dus ik hoef je dit niet te vertellen, maar ik zeg het toch. Ze zal nooit voor je vallen, ze zal niet zomaar met je naar bed gaan en ze wil niet zomaar het volgende meisje op je lijstje zijn.’

Ik trok een wenkbrauw op. ‘Is ze lesbisch?’

‘Nee.’ Pres rolde met zijn ogen en gaf me een serieuze blik. ‘Ik meen het, Lach. Ze heeft genoeg meegemaakt. Als je haar ziet, doe dan geen moeite.’ Hij draaide zich om en zwaaide naar iemand. ‘Dat is haar kamergenote. Zij is meer jouw type.’

Ik keek op en zag een mooie brunette met grote tieten terugzwaaien. De manier waarop ze naar me keek, vertelde me dat ze snel genoeg hier zou zijn. Ik dacht na over wat hij had gezegd. Ik vond het niet leuk dat hij ervan uitging dat Lyla niet mijn type was. Hij bedoelde misschien gewoon dat ze niet iemand was die zin had in een beurt, hooguit twee. In dat geval was ze inderdaad niet mijn type. Maar ik had nog nooit te horen gekregen dat ik bij iemand uit de buurt moest blijven, en dat vond ik niet leuk.

Ze leek onbreekbaar, wat logisch was. Je kunt iemand maar één keer echt breken. Alles daarna is slechts een kwestie van

stukjes afbreken. Ik wilde dat hij me vertelde wat er met Lyla James was gebeurd, maar de kamergenote stond al voor ons. Ze gaf Prescott een snelle knuffel en wendde zich toen tot mij. Ik had niet echt een type. Ik neukte al jaren meisjes van achteren. Niet dat ik geen andere dingen deed, maar als het op neuken aankwam, was dat iets wat ik deed om een duidelijke grens te stellen.

‘Ik ben Marissa.’

‘Lachlan.’

‘O, ik weet wie je bent.’ Ze glimlachte. Haar donkerbruine ogen bekeken mijn lichaam van top tot teen. In tegenstelling tot haar kamergenote leek Marissa me hier ter plekke te willen bespringen, wat me vanavond totaal niet kon bekoren.

‘Ah, shit. Ik moet dit oplossen.’ Prescott zette zich af tegen de muur en haastte zich naar een ruzie die aan het ontstaan was tussen zijn ex en een andere vrouw.

‘Dat wordt een puinhoop,’ zei Marissa.

‘Het wordt een nachtmerrie.’ Ik zag dat Pres tussen hen in ging staan en had medelijden met hem.

‘Dus...’ begon Marissa. Ik keek haar aan. Ze likte haar lippen. ‘Ik was net van plan om weg te gaan, en aangezien ik hier als enige sta, kan ik je misschien vragen of je met me mee wilt?’

‘Waarheen?’

‘Naar mijn huis.’ Haar glimlach was langzaam en verleidelijk.

‘Waar is je huis?’

‘Twee straten verderop.’

‘Hm.’ Ik dacht erover na. Ik dacht er écht over na. Alles aan vanavond was ongekend. Het was niet zo dat ik met iedereen die me versierde naar bed ging, maar op elke andere avond zou Marissa op mijn lijstje staan.

‘Mijn kamergenote is wel thuis, maar ze is gewend aan gezelschap, dus dat is geen probleem.’

Ik legde mijn hand op haar onderrug. ‘Wijs me de weg.’

Op het moment dat ze ‘huisgenoot’ zei, zette ik me af tegen de muur en was ik klaar om te gaan. Ze keek me aan alsof dit niet haar eerste keer was, wat ik ook wel wist. Niet dat het me

iets kon schelen. Toen we naar buiten liepen, hield ik wat afstand tussen ons. Ik had nog steeds niet besloten wat hieruit zou voortkomen, maar ik moest weten waar ze woonde. Misschien was het gemeen om haar te gebruiken om dichterbij haar kamergenoot te komen, maar het was het enige wat ik op dit moment kon doen.

**DRIE JAAR GELEDEN HEEFT ZE MIJN LEVEN VERWOEST.
NU GA IK HAAR EEN KOEKJE VAN EIGEN DEEG GEVEN...**

Mijn reputatie op Fairview University was alom bekend.
Ik was de eerste keuze in de NHL-draft en de favoriet van alle ijshockeyfans.
Mensen wilden me zijn of wilden met mij zijn.

Behalve Lyla James Marichal.
Zij keek me niet aan alsof ze me aanbad.
Ze keek me aan met ogen vol minachting.

In plaats van om mijn aandacht te smeken, negeerde ze me en wees ze me af.

Ze was volkomen onbereikbaar en ik raakte geobsedeerd door haar.

Toen ik haar eindelijk kreeg, voelde het alsof mijn leven niet meer stuk kon.
Ik zou het team helpen nog een kampioenschap te winnen en
meedoen aan de draft, met Lyla aan mijn zijde.

Maar toen, zonder waarschuwing, was ze weg.

Spoorloos.

Het kostte me drie bittere, boze, lange jaren om haar te vinden.
Maar het is me gelukt, en nu is ze me veel meer
verschuldigd dan enkel een verklaring.

Drie jaar geleden heeft ze mijn leven verpest.

En nu zou ik haar ergste nachtmerrie worden.

ISBN 978-94-6440-880-5

9 789464 408805 >

 SVM
PUBLISHING

 [SVM PUBLISHING](#)

 [SVM PUBLISHING](#)